

Arrest

nr. 274 123 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 01 januari 1989, de Eritrese nationaliteit te bezitten, te behoren tot de Tigrinya etnie en orthodox-christen te zijn. U bent geboren in Embachalay, een dorp in de buurt van Adi-Keyih in zoba Debub, waar uw beide ouders vandaan komen, maar waar u slechts verbleef tot u enkele maanden oud was. Daarna verhuisde u met uw ouders naar Debesito, een wijk in Asmara waar u bleef wonen tot uw 17e jaar. Uw vader, een handelaar in levensmiddelen, was gestorven door een ziekte toen u nog een peuter was en u heeft uw hele verdere leven samen met uw moeder doorgebracht. Uw moeder, die werkte in een patisserie in Asmara, hertrouwde nooit en u bleef enig kind. Nadat u uw 11e graad voltooid had, werd u opgeroepen om uw 12e graad in Sawa te gaan doen. U vertrok in de zomer van 2007 naar Sawa en volgde daar de verplichte militaire training en de 12e graad.

Na het afstuderen werd u terug naar Asmara gestuurd om daar een beroepsopleiding tot health assistant te volgen. Na het afstuderen werd u gestationeerd als verpleegkundige in de Fre Selam kliniek in de wijk Campo Bolo in Asmara. In oktober 2010 besloot u naar de bruiloft van uw neef in Tesseney te gaan. Vlak voor het toekomen in Tesseney werd de bus waarin u zat door soldaten gecontroleerd en diende u een reistoelating voor te leggen. U kon dit niet, werd verdacht van het illegaal willen oversteken van de Eritrese grens en daaropvolgend gearresteerd. In de maanden die volgden verbleef u eerst één week in de militaire gevangenis van Tesseney, vervolgens twee weken in de gevangenis van Aderser en daarna bijna 7 maanden in de gevangenis van Adi-Abeito. Tijdens uw gevangenschap werd u fysiek mishandeld. In aanloop naar de onafhankelijkheidsviering in 2011 werd u vrijgelaten en keerde u terug naar uw werkzaamheden in de Fre Selam kliniek in Asmara. U had voor uzelf besloten dat u het land wilde verlaten en sprak hierover met een collega. Deze collega deelde uw plannen en bracht u in september 2012 in contact met een smokkelaar. Met behulp van deze smokkelaar vertrok u samen met uw collega naar Tesseney, waarna u vervolgens met nog 5 andere personen te voet de Eritrees – Sudanese grens overstak. Eenmaal in Sudan werd u 2 dagen opgesloten, na vrijlating reisde u verder naar Khartoem waar u gedurende 4 jaar in de wijk Jabra Pepsi verbleef. Tijdens uw verblijf in Sudan werkte u soms als huishoudster. Terwijl u in Sudan woonde regelde u via een tussenpersoon een Eritrees paspoort voor uzelf, welk u nodig had zodat de smokkelaar uw verdere reis naar Europa zou kunnen regelen. U gaf dit paspoort aan een smokkelaar en met deze smokkelaar vloog u begin 2016 naar Dubai in de Verenigde Arabische Emiraten. In Dubai verbleef u op een kamer in het huis van de smokkelaar in de wijk Deira totdat hij in september 2016 met u het vliegtuig naar Duitsland nam. Eenmaal aangekomen in Duitsland reisde u direct door naar uw eindbestemming Noorwegen. U diende echter op advies van de smokkelaar pas 7 maanden later, in april 2017 in Noorwegen een verzoek om internationale bescherming in. Ondertussen verbleef u bij uw Eritrese partner, Y.M.A. en andere vrienden. Terwijl uw verzoek in Noorwegen werd behandeld verloor u uw ongeborn kind na vergevorderde zwangerschap. Uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen werd uiteindelijk in 2019 definitief geweigerd en u besloot, inmiddels opnieuw zwanger, naar België te reizen. Daar kwam u aan op 9 september, waar u zich na één nacht aanmeldde in het Rode Kruis aanmeldcentrum te Brussel. Op 13 september 2019 diende u vervolgens bij de Dienst Vreemdelingen Zaken (verder DVZ) een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: twee foto's van uzelf in legeruniform, een kopie van uw Eritrese identiteitskaart, een kopie van uw Eritrese residentiekaart, een kopie van een rapport van uw middelbare school, een attest van vrouwelijke genitale verminking van uzelf als ook uw dochttertje, een kopie van een Eritrese geboorteakte en de Belgische geboorteakte van uw dochttertje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Er dient vastgesteld dat u uw illegaal vertrek uit Eritrea niet geloofwaardig heeft weten te maken.

Peilend naar de redenen van uw vertrek uit Eritrea en eventuele vervolgingsfeiten waar u het slachtoffer van bent geworden verklaarde u dat u in 2010 met de bus naar Tesseney trok om een trouwfeest bij te wonen waar u bij een controlepost te Tesseney werd opgepakt en gearresteerd omdat u er van verdacht werd het land illegaal te willen verlaten wat u evenwel ontkende, waarop u werd opgesloten in de gevangenis van Tesseney (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 15). U stelde verder dat u na een week te zijn opgesloten te Tesseney naar de gevangenis van Aderset werd overgebracht, waar u 2 weken werd opgesloten. Vervolgens werd u overgebracht naar de gevangenis van Adi Abeito, waar u tot april 2011 in detentie heeft doorgebracht.

U voegde nog toe dat u tijdens uw detentie werd geslagen om u tot bekentenissen te dwingen, maar u steeds ontkende en u uiteindelijk door 'mercy' [genade of gratie] omwille van de Onafhankelijkheidsdag werd vrijgelaten, waarna u uw werkzaamheden in de Fre Selam kliniek te Asmara hervatte in mei 2011 (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 16).

Er dient hierbij opgemerkt dat uw verklaringen betreffende vervolgingsfeiten te Eritrea compleet verschillen met de verklaringen die u daarover aflegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen. Op basis van het asiëldossier dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder CGVS) heeft ontvangen van de Noorse migratiediensten dewelke is toegevoegd aan het administratief dossier en voorzien van een Nederlandse vertaling kan vastgesteld worden dat u in Noorwegen heeft verklaard dat u in 2013 werd opgeroepen om gemeenschapsdienst uit te voeren, wat u weigerde om voor uw zieke moeder te kunnen zorgen, waarop de politie u bij u thuis kwam zoeken. Aangezien ze u niet vonden daar u in Mendefera was, werd uw moeder in uw plaats opgepakt. U verklaarde er voorts dat u werd gewaarschuwd door uw burens, waarop u met een smokkelaar Eritrea verliet met bestemming Ethiopië (UDI, Beslissing – afwijzing van uw aanvraag om bescherming d.d. 30 augustus 2018 p 2)

Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd stelde u dat u uw dienstplicht nog steeds in Asmara vervulde en er geen reden was om te deserteren en benadrukte u dat het CGVS een beslissing dient te nemen op basis van uw verklaringen die u in België heeft afgelegd (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 25).

Er dient hierbij benadrukt dat toen u aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u in Noorwegen dezelfde vervolgingsfeiten vertelde als ook dezelfde redenen voor uw vlucht uit Eritrea u dat zonder meer bevestigde (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 5) en wanneer u later daarover nogmaals om bevestiging werd gevraagd, verklaarde u dat u denkt en gelooft dat het hetzelfde verhaal is, maar er misschien een aantal details zouden kunnen verschillen en de tolk misschien niet correct heeft vertaald (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 25).

Er dient opgemerkt dat hoewel het CGVS er wel degelijk rekening mee houdt dat een aantal details betreffende uw asiërelaas kunnen verschillen gezien u reeds lange tijd geleden Eritrea heeft verlaten, er echter niet kan aangenomen worden dat u compleet verschillende versies aanbrengt betreffende de vervolgingsfeiten en dit te wijten zou zijn aan verschillen in details of aan een verkeerde vertaling van de tolk. U geeft aan dat het CGVS enkel rekening dient te houden met de verklaringen die u in het kader van uw voorliggend verzoek heeft afgelegd (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 25), wat niet weerhoudt dat uw compleet tegenstrijdige verklaringen ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U verklaarde immers in voorliggend verzoek dat u dezelfde vervolgingsfeiten heeft aangehaald als in Noorwegen, wat helemaal niet het geval is.

Voorts dient vastgesteld dat u uw vluchtroute vanuit Eritrea naar Soedan niet geloofwaardig heeft weten te maken.

Peilend naar uw vluchtroute uit Eritrea verklaarde u dat u na uw vrijlating uit de gevangenis in april 2011 heeft besloten Eritrea te verlaten, dat u in september 2011 Eritrea effectief heeft verlaten, dat u vanuit Asmara het openbaar vervoer nam met bestemming Tesseney, waar u samen met 7 andere personen en een smokkelaar de avond afwachtte om te voet naar de grens met Sudan te vertrekken (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 19).

Bevraagd naar de omstandigheden onderweg stelde u enigszins verschonend dat het donker was en verklaarde u eerder vaag en oppervlakkig dat er hier en daar wat struiken waren, dat er geen gevaren waren onderweg, dat jullie soms op de buik moesten liggen als de smokkelaar de omgeving ging controleren en jullie geen geluid mochten maken, dat u geen andere mensen bent tegengekomen, dat de smokkelaar u diende duidelijk te maken dat u de grens was overgestoken, dat u vele lichtjes zag in de verte, maar niet wist waar u was aangekomen en u dat ook niet vroeg aan de smokkelaar (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 20).

Er kan hierbij allereerst opgemerkt te worden dat uw beschrijving van de omgeving eerder vaag en oppervlakkig is en dat u enigszins tegenstrijdig stelt dat er geen gevaren waren tijdens uw tocht, maar anderzijds wel een aantal details meegeeft die er op wijzen dat u wel degelijk maatregelen nam die wezen op mogelijk gevaar.

Verder is het **weinig aannemelijk** dat u niet weet waar in Soedan u uiteindelijk bent aangekomen en u dat dit ook nooit heeft gevraagd. **Bovenstaande doet reeds vragen rijzen over uw vluchtroute vanuit Eritrea naar Soedan.**

Voorts dient naar analogie met uw verklaringen betreffende eventuele vervolgingsfeiten opnieuw vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw vluchtroute uit Eritrea compleet verschillen met de verklaringen die u daarover aflegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen. Op basis van het asiëldossier van de Noorse migratiediensten kan vastgesteld worden dat u daar heeft verklaard dat u Eritrea heeft verlaten in 2013 via de grens met Ethiopië en dat u voor uw vertrek naar Soedan eerst 2 weken in het vluchtelingenkamp van Hitsats heeft verbleven. U verklaarde verder dat u in Soedan tot februari 2014 heeft verbleven waarna u ongeveer een jaar tot in maart 2015 in Kampala, Oeganda verbleef om uiteindelijk terug te keren naar Soedan en tot in mei 2016 te Khartoem te verblijven. Vanuit Khartoem vertrok u met bestemming Dubai waar u heeft verbleven tot september 2016. U ging daarop naar Duitsland en trok verder naar Zweden waar u 7 maanden heeft verbleven alvorens u in april naar Noorwegen ging (UDI, Beslissing – afwijzing van uw aanvraag om bescherming d.d. 30 augustus 2018 p 3).

Een **bijzonder opmerkelijk verschil** tussen uw verschillende verklaringen is dat u in Noorwegen verklaarde Eritrea via Ethiopië te hebben verlaten en u dit vertrek situeert in 2013, terwijl u in voorliggend verzoek aangaf dat u in september 2011 Eritrea heeft verlaten via Soedan. Nochtans mag van u redelijkerwijze verwacht worden dat u consistente en vrij gedetailleerd verklaringen zou kunnen afleggen over zowel de plaats waar als het tijdstip waarop u Eritrea heeft verlaten. Voorts dient opgemerkt dat u in Noorwegen heeft aangegeven dat u een jaar in Oeganda heeft verbleven en 7 maanden in Zweden. In voorliggend verzoek haalde u bij DVZ nooit aan dat u een jaar in Oeganda heeft verbleven noch dat u 7 maanden in Zweden heeft doorgebracht (Verklaring DVZ d.d. 25 september 2019 punt 37). Opnieuw dient opgemerkt dat van u redelijkerwijze mag verwacht worden dat u de landen waar u heeft verbleven kan vermelden en een behoorlijke inschatting kan maken van de tijd die u daar verbleven heeft. **Er kan enkel vastgesteld worden dat u geen duidelijk zicht weet te bieden op de wijze waarop u Eritrea heeft verlaten, noch op de plaatsen waar u voor uw komst naar België heeft verbleven of de duur van uw verblijf op deze plaatsen.**

Rekening houdend met uw vage en oppervlakkige verklaringen betreffende uw vluchtroute via de grens met Soedan en de vaststelling dat u compleet tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij de Noorse en Belgische migratiediensten betreffende uw vluchtroute kan er bijgevolg geen enkel geloof gehecht worden aan de door uw geopperde vluchtroute via de grens met Soedan.

Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd stelde u dat u dat u Eritrea via Soedan heeft verlaten. Wanneer u daarop werd voorgeworpen dat u in Noorwegen had verklaard dat u Eritrea via Adi Quala [zoba Debub nvdr.] heeft verlaten, ontkende u dat zonder meer. Wanneer u daarop werd verduidelijkt dat u in Noorwegen ook had verklaard dat u 2 weken heeft verbleven in het vluchtelingenkamp Hitsats te Ethiopië stelde u dat u niet weet waar al deze verhalen vandaan komen en dat u vandaag uw echte verhaal heeft verteld (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 25). Toen u even later werd meegegeven dat u in Noorwegen had verklaard dat u zowel in Oeganda als Zweden heeft verbleven – wat u niet heeft meegedeeld in voorliggend verzoek – herhaalde u dat u vandaag u echte verhaal heeft verteld en wou u geen details meer geven over wat er in Noorwegen is gebeurd (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 26).

Bovenstaande indachtig kan enkel vastgesteld worden dat u geen bevredigende, noch aannemelijke verklaringen heeft weten af te leggen ter verantwoording voor de grote verschillen in de verklaringen betreffende uw vluchtroute bij de Noorse en Belgische immigratiediensten en weet u bijgevolg de ongeloofwaardigheid van de door u geopperde vluchtroute allerminst te herstellen.

Ten slotte dient vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande uw Eritrees paspoort en u naar analogie met de beslissing van de Noorse migratiediensten geen duidelijkheid heeft weten te verschaffen over hoe en waar u uw Eritrees paspoort heeft verkregen.

Allereerst dient vermeld dat de Noorse migratiediensten in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming een vereenvoudigd onderzoek van uw mobiele telefoon hebben uitgevoerd en er in dit verband in uw telefoon een foto van een Eritrees paspoort met nummer K0156244 werd gevonden, dat overeenkwam met de persoonlijke inlichtingen die u aan de Noorse migratiedienst heeft bezorgd. Verdere

opzoekingen toonden aan dat dat u met dit paspoort op 19 juni 2016 vanuit Dubai een visum voor Nederland hebt aangevraagd, alsook op 7 juni 2016 vanuit Dubai een visum voor Duitsland. U hebt ook op 24 augustus 2016, met het paspoort met paspoortnummer K0268417, een visum vanuit Dubai naar Duitsland aangevraagd. In beide paspoorten waren de persoonsgegevens dezelfde. Doorheen het interview te Noorwegen hield u echter vol dat u nooit een paspoort heeft gehad omdat u in nationale dienst was en dat men geen paspoort kan krijgen vooraleer men wordt ontslagen of ongeschikt voor de dienst wordt geacht. Pas toen u met deze informatie werd geconfronteerd, verklaarde u dat u de mobiele telefoon in mei 2016 van de smokkelaar kreeg en dat u het paspoort niet eerder hebt gezien, dat u hierover niets weet en dat u er geen verklaring voor heeft (UDI, Beslissing – afwijzing van uw aanvraag om bescherming d.d. 30 augustus 2018 p 3). De Noorse migratiediensten besloten dat u niet duidelijk kon aantonen waar en hoe u het paspoort hebt gekregen en uw verklaringen overkomen als een bewuste poging om de Noorse overheden te misleiden om er een vergunning te krijgen (UDI, Beslissing – afwijzing van uw aanvraag om bescherming d.d. 30 augustus 2018 p 4). Het paspoort werd immers in 2013 uitgereikt en in 2014 gefotografeerd. De Noorse immigratiedienst achtte het weinig aannemelijk dat een smokkelaar een paspoort voor u zou regelen in 2013, er in 2014 een foto van zou nemen en u vervolgens in 2016 de gsm met deze foto er op zou geven.

Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud werd bevraagd naar enig Eritrees paspoort dewelke u zou bezitten, gaf u aan dat u er geen had in Eritrea en u er een heeft bekomen tijdens uw verblijf in Soedan (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 6). Verder peilend naar dit paspoort verklaarde u dat dit uw eerste paspoort was, dat u iemand heeft betaald om een formulier in te vullen om het paspoort te verkrijgen, dat uw neven te Israël het nodige geld hebben betaald, dat u zich niet kan herinneren vingerafdrukken te hebben gegeven en dat het ongeveer 3 maanden duurde voor u het kreeg. U voegde nog toe dat u dit paspoort heeft gegeven aan iemand om naar Europa te komen, dat u niet weet wat er mee is gebeurd en u het nooit meer heeft teruggezien, dat u het voor het laatst in handen had rond eind 2015, dat u het niet lang bij u had nadat u het had gekregen en dat u het paspoort nooit zelf heeft gebruikt of weet heeft of de smokkelaar het heeft gebruikt om een visum aan te vragen (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 7 en 8).

Bovenstaande indachtig is het **bijzonder opmerkelijk** dat u in Noorwegen verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad. U gaf tevens correct aan wie er een Eritrees paspoort kan verkrijgen, waarbij u blijk geeft een goed zicht te hebben op de geldende procedures. Ook na confrontatie met de resultaten van het Noorse onderzoek bleef u er bij nooit een paspoort te hebben gehad. Bij het CGVS gaf u dan weer aan geen paspoort te hebben gehad in Eritrea, maar dat u er wel een heeft verkregen tijdens uw verblijf te Soedan (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 6). Een opmerkelijk verschil met uw verklaringen te Noorwegen, waar u beweerde nooit een paspoort te hebben gehad. Daarnaast zijn uw verklaringen over hoe u dit paspoort heeft verkregen **bijzonder vaag en weinig concreet**, waardoor er niet kan afgeleid worden of u dit paspoort al dan niet legaal heeft verkregen. In beide gevallen mag er van u verwacht worden dat u daar uitgebreidere verklaringen over zou kunnen afleggen. Het legaal verkrijgen van een Eritrees paspoort bij een Eritrese ambassade is immers onderhevig aan enkele noodzakelijke demarches zoals de betaling van de 2% belasting (onafhankelijk van legaal of illegaal vertrek) en de ondertekening van de 'regret letter' (indien men het land illegaal verliet). U beperkt zich echter tot de verklaring dat u 'iemand' heeft betaald om een formulier in te vullen. Het Noorse onderzoek indachtig dient opgemerkt dat er met uw paspoort visa werden aangevraagd voor Europese landen, wat betekent dat Dubai dit paspoort als authentiek beschouwt en dat u uw handtekening en vingerafdrukken hiervoor heeft moeten geven. Uw verklaringen dat u het paspoort nooit zelf heeft gebruikt, dat u het zelfs aan 'iemand' anders heeft gegeven om naar Europa te reizen, dat u niet weet of de smokkelaar het heeft gebruikt om visa aan te vragen en dat u zich niet kan herinneren ooit vingerafdrukken te hebben gegeven zijn dan ook **weinig geloofwaardig**.

Gezien u geen duidelijkheid heeft weten te verschaffen over hoe en waar u een Eritrees paspoort heeft bekomen blijft het CGVS in het ongewisse over het al dan niet legale karakter van uw paspoort. Nochtans is dit bijzonder belangrijk voor de beoordeling van uw verzoek tot internationaal bescherming gezien dit de kern van uw verzoek raakt, namelijk uw illegale vlucht uit Eritrea.

Het dient benadrukt dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten.

Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea, niet geloofwaardig bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit

dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing. De termijn waarbinnen iemand naar het buitenland moet reizen wordt vastgelegd, maar men kan op elk willekeurig moment terugkeren.

Verder haalt u aan dat u vreest dat uw dochter, L., geboren op 15/04/2020, bij terugkeer naar Eritrea het slachtoffer zal worden van vrouwelijke genitale verminking (VGV) (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 23). Ter staving van deze vrees overhandigde uw advocaat per brief een attest van GAMS waarin u zich engageert om uw dochter te beschermen tegen vrouwelijke genitale verminking (verder VGV). U legt een medische attesten voor waaruit blijkt dat u zelf VGV heeft ondergaan en dat uw dochter geen VGV onderging. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de prevalentie van VGV in Eritrea 83 % is. Dit cijfer is afkomstig van een onderzoek uit 2010. Verder onderzoek (uit 2017) vermeldt dat meisjes in Eritrea meestal VGV ondergaan voor hun vijf jaar maar dat dit in Asmara, de stad waar u verklaart te hebben gewoond (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 8), vroeger gebeurt dan in andere regio's; dus vóór hun vijf jaar. Tevens dient te worden opgemerkt dat het percentage van meisjes die VGV ondergaan sterk daalt. Zo is het percentage van meisjes tussen 15 en 19 jaar 78% terwijl dit voor vrouwen tussen 45 en 49 nog 95% is. Bovendien is het percentage van vrouwen die VGV hebben ondergaan in de hoofdstad, waar u vandaan komt, merkkelijk lager dan het algemeen gemiddelde (nl. 74%). Uit een ge-update rapport van Unicef (2019) blijkt bovendien dat 33% van de meisjes tussen 0 en 14 jaar VGV hebben ondergaan. Bovendien is er sinds 2007 een wet afgekondigd om een einde te maken aan VGV. Hierdoor is het uitvoeren van VGV een misdaad geworden in Eritrea en wordt dit bestraft. Uit een rapport van "28 too many" blijkt dat deze wet ook effectief wordt toegepast en dat er mensen worden voorgeleid na overtreding. (Zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier.)

Bevraagd naar uw vrees verklaarde u dat u zelf besneden bent, wat u staafde met een medisch attest en dat u VGV vreest voor uw dochter omdat dit de cultuur is in Eritrea (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 23). Verder peilend naar uw kennis van deze cultuur en de geldende wetgeving in Eritrea stelde u dat er geen leeftijdsbeperking is hoewel dit meestal gedaan wordt bij baby's, dat de familie daar over beslist, dat de oudere generaties nog steeds willen dat VGV gebeurt, ook als de moeder er tegen is en dit dan uitgevoerd wordt op vraag van familieleden, door ervaren vrouwen die gewoon zijn dit te doen. U voegde toe dat VGV in Eritrea bij wet verboden is, maar de traditie wel nog voortgaat en dat het wel mogelijk is om naar de politie te stappen, maar dit kan uitmonden in een familiaal dispuut waarbij je geïsoleerd wordt en de kans reëel is dat de VGV toch wordt uitgevoerd. U vermeldde dat u zelf geen mensen kent die deze omstandigheden hebben meegemaakt. (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 23 en 24.)

Bevraagd naar uw persoonlijke omstandigheden betreffende de vrees voor VGV van uw dochter verklaarde u dat de vader niet wil dat uw dochter besneden wordt, dat uw moeder wil dat uw dochter wordt besneden, hoewel u daar nooit met haar heeft over gesproken en dat jullie allen samen wonen in Eritrea en u uw dochter niet zou kunnen beschermen als uw moeder haar zou meenemen om haar te laten besnijden. U voegde nog toe dat u tijdens uw werkzaamheden in de kliniek moeders op de hoogte bracht dat VGV verboden en gevaarlijk is, maar dat de moeders dan antwoorden dat zij niets konden doen en geen andere keuze hadden. U vermoedt dat zo'n 98% van de Eritrese meisjes besneden zijn. (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 24.)

Er dient vastgesteld dat u uw beweerde vrees voor VGV van uw dochter niet concreet heeft weten te maken. Allereerst valt op dat u verklaart in 2010, 2011 en 2012 bijna twee jaar in de Fre Selam Kliniek gewerkt te hebben als verpleegkundige, waar het vaccineren van kinderen één van uw taken was (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 15). Bovendien verklaarde u spontaan dat u zelf doorheen uw werkzaamheden in de kliniek moeders aanraadde om geen besnijdenis toe te passen (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 24), waaruit toch een duidelijk maatschappelijk engagement blijkt ten aanzien van deze problematiek.

Er kan dan ook moeilijk worden aangenomen dat u, gezien uw achtergrond, werkelijk niet zou weten dat het percentage vrouwen dat VGV onderging in Eritrea, en in het bijzonder in Asmara, een stuk lager ligt dan 98% die u aanhaalt (namelijk 83% en 74% respectievelijk) en dat dit bij jonge kinderen zelfs nog veel

lager ligt (zie supra). U geeft dan ook de indruk de situatie in Eritrea moedwillig negatiever voor te stellen dan zij werkelijk is met betrekking tot het voorkomen van VGV.

Doorheen het persoonlijk onderhoud blijkt dat u het profiel heeft van een zelfstandige en goed opgeleide vrouw, die steeds in de hoofdstad heeft gewoond en niet in een klein en afgelegen Eritrees dorp op het plattenland (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 8, 15). Voorts gaf u aan dat u zelf geen mensen kent die de negatieve gevolgen die u beschreef hebben ondervonden, wat uw concrete vrees reeds ondermijnt. U stelt dat zowel u als de vader van uw dochter tegen VGV zijn. Aangezien u beide dezelfde mening bent toegedaan wat een besnijdenis van jullie dochter betreft, staan jullie sterker in het beschermen van jullie dochter tegen een eventuele besnijdenis. Bovendien hebben jullie de wet aan jullie kant. Gevraagd wie een besnijdster zou contacteren indien de moeder dit niet wil, verwijst u vaagweg naar de grootmoeders of een andere vrouw in de familie. Gevraagd of uw moeder wil dat uw dochter besneden wordt, antwoordt u bevestigend, omdat ze het zo gewoon is en het is wat zij kent. U haalt verder geen concrete personen aan die hun intentie uw dochter te laten besnijden zouden hebben duidelijk gemaakt. Gevraagd hoe u weet dat uw moeder dit wil voor uw dochtertje, stelt u vaagweg dat het in de maatschappij in het algemeen de traditie is, maar dat jullie met uw moeder nooit hebben gesproken over een dergelijk specifiek onderwerp. (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 23, 24.) **Het is bijzonder opmerkelijk dat u, die het nochtans op zich nam andere moeders te waarschuwen hun dochters niet te besnijden, nooit de moeite hebt genomen de praktijk van besnijdenis met uw eigen moeder te bespreken.** Zeker nu u een dochter hebt en beweert te vrezen dat zij besneden zou worden in uw land van herkomst, ondermijnt deze vaststelling de ernst van uw vrees volledig. Immers, een gesprek met uw moeder zou u meer informatie kunnen geven over haar determinatie uw dochter te laten besnijden en over haar reactie op uw eventuele argumenten. **De vaststelling dat u zelfs nooit met uw moeder over VGV sprak en dus nooit argumenten aandroeg tegen een besnijdenis, noch haar op de hoogste stelde van uw wens uw dochter niet te laten besnijden, getuigt van een desinteresse die onverenigbaar is met een werkelijke vrees dat uw dochter in Eritrea VGV zou ondergaan,** door toedoen van uw moeder of een andere vrouw binnen de familie.

Verder dient vermeld dat zoals u zelf correct aangeeft VGV verboden is in Eritrea, hoewel het weliswaar nog vaak voorkomt (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 24). U stelde vervolgens dat u wel degelijk de mogelijkheid heeft om naar de politie te stappen, wat uw vrees verder ondermijnt, gezien u de mogelijkheid heeft om bescherming in te roepen. U voegt toe dat je dan je eigen familie beschuldigt, een familieruzie kan veroorzaken en geïsoleerd kan raken. Hierbij dient opgemerkt dat een mogelijke familieruzie of isolatie slechts hypothetisch is, aangezien u nooit de moeite nam uw standpunt met betrekking tot VGV met uw moeder te bespreken, waardoor u ook niet kan inschatten hoe uw moeder hierop zou reageren. Evenmin noemde u andere personen met wie u uw standpunten besprak, of die de intentie uitten uw dochter te besnijden. Bovendien, aangezien de vader van Lillian, met wie u nog steeds samen bent (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 18), eveneens tegen besnijdenis gekant is, zou u sowieso niet in volledige isolatie terechtkomen.

Bijgevolg heeft u uw vrees voor VGV van uw dochter niet concreet noch geloofwaardig weten te maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.

U legt verder een identiteitskaart voor, een geboorte certificaat en een residentiekaart voor uzelf, foto's van uzelf in legeruniform en een geboorteakte van uw dochter. Deze veranderen niets aan bovenstaande argumentatie, waarin niet zozeer uw Eritrese nationaliteit, maar wel uw illegaal vertrek (en dus de onmogelijkheid terug te keren) wordt bestreden. Ook de verklaring op eer die u tekende bij GAMS doet niets af aan de vaststelling dat u de vrees voor VGV in hoofde van uw dochter niet aannemelijk wist te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van “artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, evenals van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

“Dat tegenpartij in de bestreden beslissing acht dat verzoekster geen melding maakte van een geloofwaardige vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

- Eerste tak : de zekerheden van tegenpartij

Overwegende dat tegenpartij wijst op verschillende tegenstrijdigheden of inconsistenties in het relaas van verzoekster, zowel met betrekking tot de verklaringen afgelegd in de onderhavige procedure als in de procedure in NOORWEGEN.

Dat, niettegenstaande deze overwegingen, tegenpartij de Eritrese herkomst van verzoekster niet in twijfel trekt, noch het feit dat zij haar militaire dienst daadwerkelijk heeft vervuld en ten slotte dat zij thans een alleenstaande moeder is.

Dat derhalve, afgezien van de tegenstrijdigheden en incoherenties waarop tegenpartij heeft gewezen, dus moet worden benadrukt dat het niettemin aan haar is om zich uit te spreken over de asielaanvraag van verzoekster en de realiteit van haar angsten, gelet op de elementen die in het relaas van verzoekster niet ter discussie worden gesteld.

- Tweede tak : de militaire dienst

Overwegende dat verzoekster uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij met haar militaire dienst was begonnen. Dat zij echter van een opschorting van de militaire dienst kon genieten.

Dat deze overwegingen op geen enkele wijze in twijfel worden getrokken door tegenpartij, die de waarheidsgetrouwheid ervan dus niet betwist.

Dat het tegenpartij ook bekend is dat de militaire dienst in de ERITREA in feite van onbeperkte duur is.

Dat indien verzoekster daadwerkelijk met de uitvoering ervan is begonnen en deze heeft opgeschort, zij verplicht blijft deze uit te voeren totdat haar daarvan decharge wordt verleend.

Dat uit talrijke documentaire bronnen blijkt dat deze militaire dienst een vorm van vervolging door de Eritrese autoriteiten is.

Dat de speciale rapporteur van de VN uitdrukkelijk verklaart dat verzoekster, gezien het bestaande gerechtelijke en uitvoerende systeem geen enkele bescherming van de nationale autoriteiten zal kunnen genieten. [...]

Dat het dus geen twijfel lijdt dat de grondrechten van verzoekster niet zullen worden geëerbiedigd in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Dat de realiteit van de militaire dienst uiterst zorgwekkend lijkt.

Dat, hoewel deze hieronder nader zal worden uitgewerkt, deze reeds als volgt kan worden samengevat : [...]

Overwegende dat, zoals hierboven is aangegeven, de militaire dienst niet alleen van onbeperkte duur is, maar dat de deelnemers aan deze militaire dienst ook worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Dat dit nogmaals een bevinding van de speciale rapporteur van de Verenigde Naties betreft, die opmerkt dat [...]

Dat in zijn verslag betiteld They are making us into slaves, not educating us, Human Rights watch uitlegt dat de dienstweigeraars worden gevangen gezet in vreselijke Omstandigheden [...]

Dat het verslag van Amnesty International van 2020 betreffende Eritrea ook preciseert dat [...]

Dat de directrice van Amnesty International bevestigt dat de militaire dienst niet onbeperkt is, maar in feite neerkomt op dwangarbeid [...]

Dat in zijn verslag betiteld They are making us into slaves, not educating us, Human Rights Watch ook uiterst verontrustende omstandigheden betreffende de militaire dienst en ook uitlegt dat de militaire dienst gemakkelijk kan worden gelijkgesteld met dwangarbeid, en eveneens uitleg geeft over de dwangmaatregelen die worden gebruikt om dienstplichtigen in de militaire dienst te houden [...]

Overwegende dat de omstandigheden waaronder deze militaire dienst moet worden vervuld, volgens Human Rights Watch eveneens uiterst zorgwekkend zijn [...]

Dat het verslag opnieuw een verslag van de Europese Commissie aanhaalt, waarin staat dat deze militaire dienstplicht moet worden vervuld onder omstandigheden die duidelijk niet in overeenstemming zijn met de menselijke waardigheid [...]

Overwegende dat aan deze reeds uiterst moeilijke voorwaarden nog moet worden toegevoegd dat verzoekster een vrouw is, zodat de omstandigheden nog moeilijker zijn.

Dat zo in een verslag van de VN-Commissie voor de rechten van de mens staat dat [...]

Dat in het verslag melding wordt gemaakt van seksueel geweld tegen vrouwen [...]

Dat het verslag van Human Rights Watch dit seksueel geweld heeft kunnen documenteren en uitdrukkelijk stelt dat vrouwen gedwongen worden in te gaan op seksuele voorstellen van hun superieuren. [...]

Dat het verslag getuigenissen bevat van vrouwen die het slachtoffer zijn geweest van dergelijk seksueel geweld [...]

Dat ook de Verenigde Naties dit misbruik en seksueel geweld hebben bevestigd.

Dat dit geweld, volgens het VN-rapport, zelfs het onderwerp is van het rekruteringsproces [...]

Dat deze berichten nogmaals doen vrezen dat verzoekster seksueel zal worden misbruikt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Overwegende dat, indien men aan deze militaire dienst tracht te ontkomen en wordt gevonden of naar het land wordt teruggebracht, de gevolgen zeer ernstig zijn.

Dat de directrice van Amnesty International zo aan het licht brengt dat [...]

Dat in het EASO-verslag ook sprake is van de vervolging van deserteurs of van degenen die hebben gepoogd zich aan de militaire dienst te onttrekken [...]

Dat uitdrukkelijk is bepaald dat strafrechtelijke sancties, met inbegrip van gevangenisstraffen, kunnen worden opgelegd.

Dat in het verslag uitdrukkelijk wordt vernield dat deserteurs na hun opsluiting onmenselijk worden behandeld en gefolterd [...]

Dat het duidelijk is dat verzoekster, indien zij wordt uitgezet, in detentie dreigt te sterven, gelet op de uiterst zware omstandigheden van de detentie.

Dat het OSAR-verslag preciseert dat het verlaten van het land en het aanvragen van asiel door de autoriteiten worden beschouwd als een daad van oppositie tegen de regering en als zodanig worden bestraft, hetzij door opsluiting of foltering [...]

Dat het verslag verder vermeldt [...]

Dat in de verslagen staat dat de autoriteiten zeer actief zijn in het opsporen en volgen van hen [...]

Overwegende dat erop gewezen moet worden dat er volgens de speciale rapporteur van de VN de laatste jaren niets is veranderd en dat de Eritrese autoriteiten geen bijzondere maatregelen nemen om de situatie te veranderen.

Dat ook vele landen die lid zijn van de Verenigde Naties, waaronder België, uiting hebben gegeven aan hun ernstige bezorgdheid over de situatie in Eritrea, en met name over de schendingen van de mensenrechten [...]

Dat al deze opsommingen uiterst verontrustend lijken.

Dat het verslag van Amnesty International over Eritrea in 2020 concludeert met [...]

Dat, gelet op al deze gegevens, niet kan worden ontkend dat verzoekster, indien zij naar haar land van herkomst zou moeten terugkeren, het slachtoffer zou worden van een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dat, gezien de bestreden beslissing het tegendeel beweert, zij de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

- Derde tak : de dochter van verzoekster

Overwegende dat niet wordt betwist dat verzoekster thans ook een alleenstaande moeder is, in die zin dat zij alleen voor haar 3-jarige dochter moet zorgen.

Ook hier moet worden opgemerkt dat deze status een bijkomend element is dat de kwetsbaarheid van verzoekster aantoont.

Dat in het OSAR-rapport over eenoudergezinnen staat dat [...]

Dat gescheiden vrouwen door de maatschappij worden verstoten en als een schande worden gezien.

Dat zij ook het slachtoffer kunnen zijn van geweld [...].

Dat de situatie uiterst zorgwekkend lijkt voor verzoekster, die niet alleen haar land heeft verlaten om aan de dienstplicht te ontkomen, maar ook nog eens een alleenstaande moeder is in een patriarchale en religieuze samenleving.

Dat het geen twijfel lijdt dat verzoekster zal worden vervolgd indien zij naar haar land zou terugkeren, mede gelet op deze overwegingen.

- Vierde tak : Excisie

Overwegende dat verzoekster heeft aangetoond dat zij het slachtoffer was van excisie, maar ook heeft kunnen aantonen dat haar dochter behouden kon blijven.

Dat op grond van de bij dit verzoekschrift gevoegde stukken kan worden vastgesteld dat indien verzoekster en haar dochter naar ERITREA zouden terugkeren, zij ongetwijfeld het slachtoffer zou worden van genitale verminking van vrouwen.

Dat het OSAR-verslag dat hierover is opgesteld, bevestigend en uiterst duidelijk lijkt.

Daarin staat dat [...].

Dat de gevolgen voor vrouwen zowel fysisch als psychologisch zijn [...]

Dat wat meer bepaald ERYTHRA betreft, OSAR met een eerste waarschuwing begint en het opmerkt dat de meegedeelde cijfers notoir lager zijn dan die voor de werkelijke uitsnijdingen [...]

Dat in het verslag staat dat Eritrea het land is met de hoogste prevalentie wat betreft excisie [...].

Overwegende dat hoewel deze genitale verminkingen bij wet strafbaar zijn gesteld, deze wettelijke bepalingen in werkelijkheid niet toegepast en gesanctioneerd worden.

Dat het OSAR verslag uitdrukkelijk meldt dat : [...]

Dat, steeds volgens het OSAR verslag, kan worden geacht dat [...]

Dat naast het uitblijven van vervolging en bestraffing van deze verminkingen, NGO's de toegang tot het Eritrese grondgebied wordt ontzegd, zodat zij geen actiemiddelen hebben. [...]

Dat Eritrea bijgevolg niet alleen een van de hoogste excisie percentages ter wereld heeft, maar dat de autoriteiten bovendien ook nalaten de wettelijke bepalingen toe te passen en dat NGO's die andere actiemiddelen hebben om excisie te bestrijden, uit het land geweerd worden.

Dat er derhalve geen twijfel over bestaat dat, indien verzoekster zou worden gedwongen België te verlaten en naar ERITREA terug te keren, haar dochter zou worden uitgesneden.

Dat dit een vervolging vormt in de zin van het Verdrag van Genève.

Dat tegenpartij, die het tegenovergestelde beweert, de in het middel beoogde beschikkingen schendt."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster een (niet geïnventariseerde) stukkenbundel landeninformatie inzake Eritrea.

Daarnaast wordt bij het verzoekschrift een medisch attest gevoegd, opgesteld op 27 augustus 2021 en op naam van de heer P.V. met Russische nationaliteit.

2.3. Bij de verweernota van 2 december 2021 voegt verweerder volgende stukken in bijlage:

- Punt 3.2 van het EASO-rapport "Eritrea. National service, exit and return (September 2019)" (p. 43 t.e.m.45);

[URL:]https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2019_EASO_COI_Eritrea_National_service_exit_and_return.pdf;

- Punt 6.4.2 en 6.4.3 van het "Algemeen Ambtsbericht Eritrea d.d. 21 juni 2018" (p. 62 t.e.m. 63);

[URL:]<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2018/06/21/algemeen-ambtsbericht-eritreajuni-2018>;

- Punt 2.1.6 en punt 5.3 van het "Algemeen Ambtsbericht Eritrea d.d. november 2020" (p. 22/58 + 51/58)

[URL:] <https://www.ecoi.net/en/file/local/2045723/Ambtsbericht+Eritrea+2020.pdf>.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. Vooreerst dient benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Noorse en vervolgens de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe

aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De asielzoekster draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van haar asielrelaas.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het niet verboden is dat, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van het verzoek om internationale bescherming in een Europees land bekend waren, noch is het verboden om de verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures te vergelijken. Dergelijke informatie betreft immers “specifieke informatie” conform artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de motiveringen van de bestreden beslissing kan, gelet op de flagrante tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen voor de Noorse en Belgische asielinstanties, geen geloof gehecht worden aan de beweerd vrees ten aanzien van Eritrea omwille van een vermeend illegaal vertrek.

De elementen van deze motiveringen zijn de volgende:

- verzoeksters verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten te Eritrea in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming verschillen volledig van haar verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Noorwegen;
- verzoeksters verklaringen aangaande haar vluchtroute vanuit Eritrea naar Soedan zijn ongeloofwaardig en verschillen bovendien flagrant met haar verklaringen hierover in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Noorwegen;
- verzoekster biedt geen duidelijk zicht op de wijze waarop zij Eritrea heeft verlaten, noch op de plaatsen en duur van verblijven voor haar komst naar België, zodat geen geloof kan worden gehecht aan haar vluchtroute via Soedan;
- verzoekster heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd aangaande haar Eritrees paspoort en heeft noch voor de Belgische, noch voor de Noorse asielinstanties duidelijkheid weten te verschaffen over hoe en waar zij haar Eritrees paspoort heeft verkregen;
- verzoeksters beweerd illegaal vertrek is ongeloofwaardig, zodat enkel besloten kan worden dat zij het land op legale wijze heeft verlaten en zij bijgevolg bij terugkeer omwille hiervan geen vrees dient te koesteren.

De voormelde vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn terecht en pertinent.

Verzoekster biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen voor de Belgische en Noorse asielinstanties. Verzoekster stelt louter dat verweerder haar Eritrese herkomst, haar militaire dienst en het feit dat ze een alleenstaande moeder is niet in twijfel trekt, waarmee zij er niet in slaagt de vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake haar illegaal vertrek uit Eritrea in een ander daglicht te stellen.

6. Bovendien gaat verzoekster uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar zij stelt dat verweerder niet betwist dat zij haar militaire dienstplicht heeft vervuld en zij van opschorting kon genieten. De bestreden beslissing motiveert immers op omstandige wijze als volgt:

“Er dient hierbij opgemerkt dat uw verklaringen betreffende vervolgingsfeiten te Eritrea compleet verschillen met de verklaringen die u daarover aflegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen. Op basis van het asielsdossier dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder CGVS) heeft ontvangen van de Noorse migratiediensten dewelke is toegevoegd aan het administratief dossier en voorzien van een Nederlandse vertaling kan vastgesteld worden dat u in Noorwegen heeft verklaard dat u in 2013 werd opgeroepen om gemeenschapdienst uit te voeren, wat u weigerde om voor uw zieke moeder te kunnen zorgen, waarop de politie u bij u thuis kwam zoeken. Aangezien ze u niet vonden daar u in Mendefera was, werd uw moeder in uw plaats opgepakt. U verklaarde er voorts dat u werd gewaarschuwd door uw bureaus, waarop u met een smokkelaar Eritrea verliet met bestemming Ethiopië (UDI, Beslissing – afwijzing van uw aanvraag om bescherming d.d. 30 augustus 2018 p 2)

Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd stelde u dat u uw dienstplicht nog steeds in Asmara vervulde en er geen reden was om te deserteren en benadrukte u dat het CGVS een beslissing dient te nemen op basis van uw verklaringen die u in België heeft afgelegd (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 25).

Er dient hierbij benadrukt dat toen u aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u in Noorwegen dezelfde vervolgingsfeiten vertelde als ook dezelfde redenen voor uw vlucht uit Eritrea u dat zonder meer bevestigde (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 5) en wanneer u later daarover nogmaals om bevestiging werd gevraagd, verklaarde u dat u denkt en gelooft dat het hetzelfde verhaal is, maar er misschien een aantal details zouden kunnen verschillen en de tolk misschien niet correct heeft vertaald (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 25).

*Er dient opgemerkt dat hoewel het CGVS er wel degelijk rekening mee houdt dat een aantal details betreffende uw asielaanvraag kunnen verschillen gezien u reeds lange tijd geleden Eritrea heeft verlaten, er echter niet kan aangenomen worden dat u compleet verschillende versies aanbrengt betreffende de vervolgingsfeiten en dit te wijten zou zijn aan verschillen in details of aan een verkeerde vertaling van de tolk. U geeft aan dat het CGVS enkel rekening dient te houden met de verklaringen die u in het kader van uw voorliggend verzoek heeft afgelegd (CGVS notities persoonlijk onderhoud d.d. 25 januari 2021 p 25), wat niet weerhoudt dat **uw compleet tegenstrijdige verklaringen ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten**. U verklaarde immers in voorliggend verzoek dat u dezelfde vervolgingsfeiten heeft aangehaald als in Noorwegen, wat helemaal niet het geval is."*

In de bestreden beslissing wordt wel degelijk (en terecht) gemotiveerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen omtrent de omstandigheden en modaliteiten van haar illegale vertrek uit Eritrea – met name haar beweerde militaire dienst en desertie – gelet op de manifeste tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen voor de Noorse en Belgische asielinstanties.

7. Daar waar verzoekster vaststelt dat verweerder haar Eritrese nationaliteit niet betwist, blijkt dit tevens uit de motivering van de bestreden beslissing die daaromtrent stelt:

*"Het dient benadrukt dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. **Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea, niet geloofwaardig bevonden worden.** Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing. De termijn waarbinnen iemand naar het buitenland moet reizen wordt vastgelegd, maar men kan op elk willekeurig moment terugkeren."*

Verzoekster toont echter op geen enkele wijze aan dat zij omwille van het loutere feit dat zij de Eritrese nationaliteit heeft een vrees voor vervolging dient te koesteren ten aanzien van Eritrea.

8. De asielinstanties mogen van een verzoekster om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekster een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Te dezen blijkt dat verzoekster in Noorwegen en België manifest verschillende verklaringen aflegde inzake haar paspoort, vertrek uit Eritrea, reisweg en asielmotieven.

Gelet op verzoeksters tegenstrijdige en vage verklaringen in België en Noorwegen aangaande haar Eritrees paspoort en de vaststellingen van de Noorse migratiediensten inzake de foto van het Eritrees paspoort met nummer K0156244 op verzoeksters mobiele telefoon en de visa die met dat paspoort werden aangevraagd, dient vastgesteld dat verzoekster geen duidelijkheid wenst te verschaffen inzake haar Eritrees paspoort. Dergelijke vaststellingen maken het niet onredelijk aan te nemen dat verzoekster haar paspoort en de daarin vervatte informatie, in het bijzonder het werkelijke ogenblik van haar vertrek uit Eritrea en de wijze waarop dit gebeurde, tracht verborgen te houden.

Voorgaande vormt een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid van haar relaas.

9. Verzoekster betoogt onder verwijzing naar landeninformatie, gevoegd bij het verzoekschrift, dat de militaire dienst een vorm van vervolging door de Eritrese autoriteiten is, dat de militaire dienst niet alleen van onbepaalde duur is maar de deelnemers aan deze dienst worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen en dat ze bij gedwongen terugkeer naar haar land het slachtoffer zal worden van een onmenselijke en vernederende behandeling.

Gelet op de voorgaande vaststellingen wordt geen enkel geloof gehecht aan verzoeksters illegaal vertrek uit Eritrea zodat enkel kan besloten worden dat verzoekster het land op legale wijze verlaten heeft. In navolging van verweerder dient erop gewezen dat, gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is voor het verkrijgen van toestemming om het land op legale wijze te verlaten, evenmin kan worden aangenomen dat verzoekster enige vrees dient te koesteren in deze context.

De door verzoekster bijgebrachte informatie vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

10. Verzoekster betoogt dat niet wordt betwist dat zij een alleenstaande moeder is, in die zin dat zij alleen voor haar driejarige dochter moet zorgen. Zij merkt op dat haar status als alleenstaande moeder een bijkomend element is dat haar kwetsbaarheid aantoont en verwijst naar het OSAR-rapport over eenoudergezinnen, gevoegd bij het verzoekschrift. Verder wijst zij erop dat gescheiden vrouwen door de maatschappij worden verstoten en worden geschandaliseerd en zij ook het slachtoffer van geweld kunnen zijn. Zij heeft niet alleen haar land verlaten om aan de dienstplicht te ontkomen maar is een alleenstaande moeder in een patriarchale en religieuze samenleving.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een loutere verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten en de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekster in gebreke blijft.

Bovendien is verzoekster nog steeds samen met de vader van L. (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18), zodat zij niet als alleenstaand kan worden beschouwd.

12. Voorts is verzoekster er blijkens de omstandige motiveringen in de bestreden beslissing niet in geslaagd haar beweerd vrees voor VGV in hoofde van haar dochter concreet aannemelijk te maken.

De elementen van deze motiveringen zijn als volgt:

- verzoekster heeft het profiel van een zelfstandige en goed opgeleide vrouw, die steeds in de hoofdstad heeft gewoond;
- zowel verzoekster als de vader van L. zijn tegen VGV, zodat zij sterker staan in het beschermen van hun dochter tegen een eventuele besnijdenis;
- verzoekster duidt, behalve haar moeder, geen concrete personen aan die de intentie hebben haar dochter te besnijden;

- het is opmerkelijk dat verzoekster, die het nochtans op zich nam om doorheen haar werkzaamheden als verpleegster in de Fre Selam kliniek in Eritrea moeders te waarschuwen hun dochters niet te besnijden, nooit de moeite zou hebben genomen de praktijk van besnijdenis met haar eigen moeder te bespreken;
- de vaststelling dat verzoekster zelfs nooit met haar moeder over VGV sprak en dus nooit argumenten aandroeg tegen een besnijdenis, noch haar op de hoogte stelde van haar wens haar dochter niet te laten besnijden, getuigt van een desinteresse die onverenigbaar is met een vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochter in Eritrea;
- VGV is verboden in Eritrea;
- verzoekster gaf zelf aan dat zij de mogelijkheid heeft om naar de politie te stappen en de verwijzingen naar een mogelijke familieruzie of isolatie ten gevolge van een beroep op de politie zijn hypothetisch.

Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen dat zij het slachtoffer is geweest van besnijdenis, het poneren dat ze in geval van terugkeer naar Eritrea vreest voor de besnijdenis van haar dochter, het verwijzen naar algemene informatie waaruit de hoge prevalentiegraad van besnijdenissen in Eritrea blijkt en het stellen dat de autoriteiten nalaten de wettelijke bepalingen te hanteren. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoekster slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De aangebrachte informatie is algemeen en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon of deze van haar dochter. Deze informatie kan geenszins volstaan om te besluiten dat de dochter van verzoekster bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op de terechte vaststellingen in de bestreden beslissing, in gebreke.

13. Wat betreft het bij verzoekschrift gevoegd medisch attest, opgesteld op 27 augustus 2021 en op naam van de heer P.V. met Russische nationaliteit dient opgemerkt dat dit attest niets te maken heeft met onderhavige zaak. Dit wordt noch in het verzoekschrift noch op zitting anderszins toegelicht.

14. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

15. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

De aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

16. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS